

THESES

CONTROVERSIARUM

FIDEI *Scabott*

Compendiales, pro omni Ar-
ticulo Fidei facile decidendo; tribus Luthero-Calvinicis Gymnasiis, Cassoviensi, Eperjesiensi, Patakienfi, ad discutiendum propositæ, *123*

In Alma Episcopali Universitate Cassoviensi Societ. JESU,

à R. D. JOANNE DEBRËDI,
AA. & Philos. Magistro, & SS. Theolog.
Auditore, ex Seminario Kisfiano Sancti
Regis LADISLAI.

PRÆSIDE R. P.

MATTHIA SAMBAR

è Societ. Jesu, Phil. Doctore,
& Sacræ Scripturæ Controversiarumque Professore Ordinario.

M. D. C.

LXX.

S. August. ad Orosium.

Quid opus ire per amputandos ramos lo-
quacissimi erroris, cujus radicem effode-
re, atque extirpare, compendium est.

Idem, tom. 6. cont. Epist.
fund. cap. 5.

Ego Euangelio non crederem, nisi me Ca-
tholicæ Ecclesiæ commoveret autoritas.

Tertullianus de Præ-
script. Cap. 15.

Dispici debet, cui competat possessio Scri-
pturarum; ne is admittatur ad eas, cui
nullo modo competit.

DEDICATIO.

Florentissimi olim Regni Hungariæ Superiorum Partium Inclytis

Tredecim Comitatum

Statibus :

Principibus, Præ-
latis, Baronibus, seu Magna-
tibus, Nobilibus, Libe-
risque Civitatibus, Salutem, Pa-
cem, ac Perpetuam Fœli-
citatem.

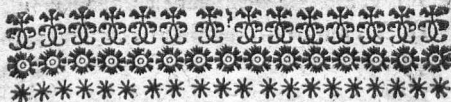
 C **Elissimi, Excel-**
lentissimi, Illustrissimi,
Reverendissimi, Specta-
biles, ac Magnifici, Ge-
nerosi, Nobiles, Pruden-
tes ac Circumspecti DOMINI, DOMI-
NI Colendissimi: Donum mole exiguum
præsen-

tentaturus, monere prius volui ejus rei,
quâ hujusce Doni vis omnibus inclarescat.
Quid enim Patriæ nostræ optabilius, quàm
Prisca ejus integritas? & quid Priscæ inte-
gritati conducibilius, quàm Prisca Fides?
hâc uniti Veteres Hungari, non contra in-
vicem; sed adversus Patriæ Hostes, tela
Domi cadendo, foris tot victorias repor-
cârunt. Hanc pristinam sortem, prout
scio vobis desideratissimam, Satus Inclyti;
sic libentissimè viam eidem sorti rectissi-
mam aperio: publicè discutienda propo-
nens veræ ac Priscæ Fidei Fundamenta, su-
per quæ consurgant muri Pristinæ Fælicita-
tis. Quibus Fundamentis, si quis contra-
ria opposuerit; ea, vel sunt millicies jam ante
refutata; vel saltem futilibus privatorum
hominum inventiunculis nixa. Ego autem,
Columnam & Firmamentum Veritatis,
(1. Tim. 3. 15.) Ecclesiam offero Inclytis
Statibus.

Eorundem

Cliens Humillimus

IOANNES DEBRÛDI.

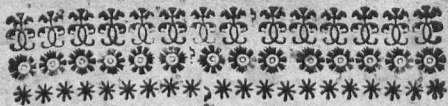

AD LECTOREM.

Nihil usitatus Luthero-Calvinicis, dum utilissima Fidei Controversia cum iisdem instituitur, quàm aggredi plurima saltim, ex uno scilicet Fidei Articulo, in quo convincuntur, saltando mox ad alium; & in hoc si convincantur, exiliendo ad tertium; & ex hoc, ad quartum; aut certè revertendo ad primum: & hanc sibi excursionem sumunt proClypeo, ne convicti videantur. Præstat ergo mox ad initium hujusmodi Tractatûs, Controversias omnes ad unicam reducere, quæ nimirum de Ecclesiæ disputat veritate: quicquid enim vera Christi Ecclesia docuerit; illud esse verum, nemo nisi insanus negaverit: quomodo enim vera, si falsum doceat? aut quomodo falsa, si verum doceat? Quærentibus itaque nobis, hac Compendiali Disputatione, motivum formale Fidei; idque non inventientibus absque testimonio Ecclesiæ; de hujus in pri-

mis veracitate agendum est ; quâ benè per-
spectâ, nullus æternæ Salutis cupidus ambi-
gere valeat , quam ex tot diversis, Religio-
nem amplectatur : & fanè ob horum igno-
rantiam, si non ob extremâ nequitiam, Lu-
therus & Calvinus ab eadem Ecclesia desci-
vère ; ad quam certò revertetur, quisquis
ex hisce Thesisibus benè perspexerit Ecclesiæ
Catholicæ in testificando ac interpretando
infallibilitatem : quæ, etiam Gentilibus,
qualiter innotuerit, S. Augustinus de Uti-
lit. creden. Cap. 14. sic exponit : Miracu-
lis conciliavit authoritatem, authoritate
meruit fidem, fide contraxit multitudinem,
multitudine obtinuit vetustatem, vetusta-
te roboravit Religionem ; quam non solùm
Hæreticorum ineptissima novitas fraudibus
agens, sed nec Gentium quidem veter-
nosus error, violenter adversans,
aliquâ ex parte convul-
leret.

THESIS I.

I. Ides, cum sit
omnis ædificii
spiritualis fun-
damentum; juxta S. August.
Serm. 22. de verb. Apost. hinc se-
quitur, Fide Divina destitu-
tos, nullum Deo cultum
præstare, etiamsi cantillent
orentque totis diebus. Rom. 14.
23. Rom. 10. 14. Heb 11. 6. Perdit
autem totam Fidem, qui vel
unicum Fidei Articulum ne-
gat:

gat: quia recedens ab au-
thoritate Divina, vel mini-
mam rem à Deo revelatam
discredendo; Deum in illo
minimo, habet pro fallibili,
& illum tanquam indivisibi-
lem, totum negat objectivè,
(non autem subjectivè, seu
ex parte habitûs, debiliùs ad-
hærentis) & resistit toti Di-
vinæ authoritati; cui soli,
tanquam motivo formali,
debetur omne id, quod cre-
ditur. S. August. Lib. de utilit. cre-
den. Cap. II. ideoque sublatâ
jam Dei authoritate per infi-
delita-

delitatem in re minima; nil
restat amplius, cui Fides in-
nitatur: atque ita in Luthe-
ro-Calvinicis, quædam my-
steria discredentibus, nulla
est Fides, sed mera opinio
humana, quoad omnes o-
mninò eorum Articulos.

2. Cor. 6. 14. & 1. Joan. 1. 5. Tit. 1. 15.

2. Id quod ulterius The-
ologicâ ratione probatur:
nullum enim habent Luthe-
ro-Calvinici motivum for-
male Fidei Divinæ; cum
nec Scripturam Sacram ha-
beant, nec sensum ejus falli-
bilem:

bilem: ideoque licet ex iis
quæ tenent Luthero-Calvi-
nici, sint nonnulla materia-
liter vera, seu in se; ipsista-
men, ex motivo fallibili cre-
dentibus, non sunt vera: at-
que ita nullam Fidem Divi-
nam habent Luthero-Calvi-
nici, quantumcunque se ja-
ctēt quoad hoc miris modis.

THESIS II.

DICTUM S. Augustini
Tract. 40. in Joan. quid est Fi-
des, nisi credere, quod non vides?
intelligitur de mysterio cre-
dito, ratione motivi forma-
lis,

lis, quod est extrinsecum rei,
cui Fides assentitur; non
autem de quovis modo cre-
dēdi: & hinc sequitur, quod
qui ea tantum mysteria vo-
lūt credere, quæ intelligunt;
perverso ordine discentes,
nunquam ad scientiam veri-
tatis perveniant. 1. Tim. 3. 7.
Fides enim est via, ad intelli-
genda mysteria revelata:
Hebr. 11. 3. quæ tunc datur
clariùs intelligere, dum quis in
obsequium cognitæ revelationis Divinæ, cœ-
perit intellectum captivare. 2. Cor. 10. 5.
ut præmium subjectionis,
quæ est per Fidem; sit intel-
ligen-

ludentia myſteriorum. S. Hilar.
Lib. 8. de Trinit.

Tota igitur quæſtio inter
nos, & Luthero-Calvinicos
eſt, an hoc vel illud myſteri-
um, ſit à Deo revelatum ita
prout creditur: nam ſi non
ſit à Deo revelatum, non cre-
ditur Divina Fide; ſed hu-
manâ tantum: deinde licet
ſit aliquid revelatum in ſe;
quia tamen revelationem il-
lam habent ex principio fal-
libili, ideo nihil omninò cre-
dunt Fide Divinâ Luthero-
Calvinici: dumque ſe Fide
divinâ

divinã credere existimant,
fallibili interim principio ni-
xi; pro Deo, creaturam con-
lunt: alludente huc, ac di-
cente S. Augustino; Quomodo
ille, cui non credo, profert mihi Scriptu-
ras, quibus de illo credam, & eis ipse co-
natur dare auctoritatem, cùm ego ipsi non
credam? Libr. 13. cont. Faust. Cap. 4.

Tom. 6. Quando ergo quæ-
ritur, an hoc, quod Luthe-
ro-Calvinici credunt, vel
quod nos Catholici credi-
mus, sit à Deo revelatum?
quæritur de Propositione
Modali; cujus Motivum
formale primum, Divinæ
Reve-

Revelationis infallibiliter
declarativum de lege ordi-
naria, est sola testificatio ve-
ræ Ecclesiæ, ex sensu omni-
um SS. Patrum: ergo reper-
tâ verâ Ecclesiâ, reperitur
vera Fides, quæ innititur re-
velationi Divinæ, per ve-
ram Ecclesiam declaratæ.

THESIS III.

i. **C**Um itaque summum
Fidei Fundamentum,
sit divina revelatio; de hac
primò quæritur quid sit? Se-
cundò, an sit? Tertiò, qua-
lis sit?

lis sit? & hæc sunt elementa, de
quibus loquitur S. Paulus: Hebr. 5. 12.
Est autem Divina revelatio,
locutio Dei, quâ manifestat
aliquid hominibus.

2. Cùm itaque nemo
quicquam possit Divinâ Fi-
de credere, priusquam co-
gnoscat, an res ad creden-
dum proposita, sit à Deo re-
velata; quæritur ulterius,
quodnam sit indicium tam
proportionatum Divinæ re-
velationi, ut eo habito, in-
fallibiliter cognoscatur,
an hoc, quod creditur, sit à
Deo

Deo revelatum? vel an verè
sit locutio, seu verbum Dei?

3. Luthero - Calvinici
Ministri ad eludendam hanc
Quæstionem, & ad popu-
lum alienandum à nobis, fin-
gūt se mirè devotos erga Scri-
pturam Sacram, ajuntque,
cur debeat in dubium vocari Verbum Dei?
& tamen Lutherani in dubi-
um vocant Epistolam S. Ja-
cobi, quam Calviniani ha-
bent pro Verbo Dei. Deinde
non cogitant, quàm turpe sit, ignorare
cui credas, vel in humanis; idque multò
magis in Divinis. Rom. 10. 14.

4. Sicut ergo de Verbo
Dei

Dei cognito, impium est dubitare; ita prorsùs irrationabile est, habere aliquid pro divinitùs revelato, & nescire pro certò, an verè sit divinitùs revelatum. Ideoque Lutherò-Calvinici, Scripturam inordinatè zelantes; tollunt omnem divinam revelationem, & consequenter etiam Scripturam Sacram, & omnem divinam Fidem.

THESIS IV.

- I. Inordinatè assignant Lutherò-Calvinici pro
revela.

revelationis indicio Scripturam, quam vocant Sacram, & nesciunt infallibiliter, an sit Sacra: nam Scriptura spectat tantum ad qualitatem, seu modum revelationis; non ad essentiam. Quærentibus ergo nobis, an id, quod Luthero-Calvinici credunt, sit revelatum? si tanquam principali responso respondeant, esse revelatum, quia est scriptum; idem faciunt, quod ille, qui interrogatus, cur Petrus sit homo? responderet, quia est albus.

2. Deinde irrationabilissimum est, pro summæ certitudinis fundamento, ponere id, quod est incertissimum: qualis est Scriptura per se: nam eadem, manens eadem, pro diversissimorum sensuum indice, à diversis Sectis accipitur: quo ergo sensu divinitus revelato, hic & nunc sumenda sit, ex ipsa sola sanè incertum est; adeoque & Luthero-Calvinicorum Fides est incerta, Deosque alienos colens; humanum quid, & fallibile, habens pro divino & infallibili:
quia

quia cùm de contradictorio
in contradictorium non de-
tur transitus absque reali
mutatione, & mutatio illa
diversorum sensuum non sit
in Scriptura; ergo erit in sola
phantasia diversorum Præ-
dicantium.

3. Deinde non entis,
nullæ sunt qualitates: Cùm
ergò nullas habeant revela-
tiones divinas Luthero-Cal-
vinici; nec habent Scripturam
Sacram, quæ spectat ad
revelationis qualitatem.

THESIS V.

1. PRæterea, quæ infallibilis
proportio Scripturæ cū
Revelatione? cū & Episto-
la Jacobi sit Scripta, & tamen
negatur à Lutheranis, esse re-
velata; & quædã hic & nunc
scripta ac præcepta habeantur,
ut abstinentia à suffocato
& sanguine; celebratio
Sabbati, &c. & tamen pro
hic & nunc, quasi & nunc ser-
vanda, etiam à Luthero-Cal-
vinicis non creduntur reve-
lata: & hoc ipsum, nullibi est scriptum.
Rursùs alia creduntur etiam
à Luthe.

à Luthero-Calvinicis pro hic
& nunc revelata, uti observa-
tio diei Dominicæ, loco Sab-
bati. &c. Quæ tamen nullibi sunt scri-
pta: ideoque etiam ab illis,
nec omnia observantur, quæ
sunt scripta tanquam necessaria; & plu-
rima necessariò observan-
tur, quæ nullibi sunt scripta: ergo ir-
rationabile est, Scripturam
perse, esse infallibilẽ indicem
Revelationis Divinæ; & Fi-
des Luthero-Calvinicorum
irrationabilis, ideoque mi-
nimè Divina.

2. Nec dicas, supra dicta
ex Scri-

ex Scripturis deduci: illa enim deductio, non est in Scriptura; est que diversissima deductio, diversorum Hæreticorum: nam ex illo, ego & Pater, unum sumus: Ioan. 10. 30. ITEM Ex Eo, & hi tres, unum sunt: 1. Ioan. 5. 7. Ariani quidem deducunt; quod sint unum, sed voluntate solùm, & non naturâ: Sabelliani autem deducunt; quod sint unum, non tantùm naturâ, sed etiam personâ.

3. Deinde Scripturæ solæ, nec certò indicant originem

nem suam Sacram, cum
sint plurimæ rejectæ; nec
versionem sinceram, nec
continuationem integram,
nec sensum determinatum;
cum omnes hæreses orian-
tur ex pravo Scripturarum
sensu; & aliundè habentur
clarè præcipua Christianæ
Fidei Mysteria, uti Theoto-
cos, Homousios, &c. Ide-
oque Scriptura sola, est res
incerissima: ergo prorsus ir-
rationabile est, incertissi-
mum quid, poni pro Fidei
seu rei omnium certissimæ
funda-

fundamento: ergo rationali-
bilissimè dicitur, Luthero-
Calvinicorum omnem Fi-
dem esse incertissimam, &
minimè Divinam.

THESIS VI.

1. **Q**ui autem divinas re-
velationes infallibili-
ter dicunt indicari per solam
suam conscientiam, & per
privatum Spiritum; ii vo-
cantur insipientes: Ezech.
13. 3. & meritò; siquidem
in divina infallibilitate non
datur est, & non est; 2. Cor. 1.

B

18. in

18. in Luthero-Calvinico-
rum autem conscientia &
Spiritu privato, datur est, & non
est: quia & ad invicem diver-
sæ hæreses; & eædem, sibi
ipsis contradicunt.

2. De contradictione ad
invicem, clarum est; primò
quoad plurima Fidei puncta
essentialia, in quibus Luthero-
Calvinici contrariantur;
& præsertim quoad Coenam
Dominicam, in qua Luthere-
rani realē Christi præsentiam
asserunt ex privato suo Spiri-
tu; at Calvinistæ eandem
negant,

negant, ex eodem privato Spiritu. Deinde Lutherani ex sua Scriptura, juxta privatum suum Spiritum, dicunt universim; Calvinistarum Doctores habere os mendax, per quod diabolus diffusus est: Teste Confess. Tigurina, Tract. 3. Anni 1545. fol. 127. & tamē hoc negant esse verum Calvinistæ; ideoque dicunt esse mendacem, privatum Spiritum Lutheranorum.

3. Rursus Calvinistæ, ex suo privato Spiritu dicunt de Doctrina Lutheranorum, quod sit Satanæ excrementum: Beza de Coena Dom. Vel ergo est infalli-

bilis privatus Spiritus; vel fallibilis: si infallibilis; ergo Lutherani contra Calvinistas, & hi contra illos verum dicunt; quia ex privato Spiritu: quod si fallibilis; ergo & omnis Fides Lutherico-Calvinica est fallibilis; quia fallibili privato Spiritu nixa: de quo est illud; Nolite omni Spiritui credere. 1. Joan. 4. 1.

4. Quod etiam sibi ipsis contradicant Lutheo-Calvinici, adeò verum est, ut Cassovix, 1668. anno, in disputatione publica, coram Hono-

Honorabili Senatu Casso-
viensi, Primarius Professor
Lutheranus ad objectas plu-
rimas contradictiones Lu-
theri, responderit; etiam Ap-
postolos, in Sacris Scripturis sibi contradi-
xisse: sed mox ostensum est
ei, per unicam contradictio-
nem, concidere totam Scri-
pturam Sacram: cum alter-
utra contradictoriarum sit
necessariò falsa; semel autem de-
prehensus falsus, præsumitur semper esse
falsus. Ergo & Scriptura Sa-
cra, quæ in alterutro eorum,
in quibus sibi juxta Luthera-
num Professore contradic-

ceret, esset falsa; tota præ-
sumeretur esse falsa.

5. Sic & Calvinus, ex pri-
vato suo Spiritu, sibi ipsi con-
tradicit; authoritatem Ec-
clesiæ recipiens, Inst. Lib. 1.
c. 7. n. 3. & eandem respuens,
Lib. 4. c. 18. n. 12. & n. 18. & c.
Adcoque privatus Luthero-
Calvinicorum Spiritus ille
est, qui se transfigurat in Angelum lu-
cis: 2. Cor. 11. 14. & consequenter,
etiam Luthero-Calvinico-
rum Fides hoc Spiritu nixa,
minimè est divina; ideoque
principium Fidei quæren-
dum

dum aliud: Rom. 12. 1. di-
cente ipso Calvino; nihil esse
inchoandum Fidelibus, de quo certitudinem
in corde non habeant. 1. 3. c. 5. n. 10.

THESIS VII.

I. PRO infallibili cognitio-
ne Divinarum Revela-
tionum, nil superest viâ or-
dinariâ, de quo non possit
dubitari, præter Testimo-
nium Ecclesiæ; & quidem
talis, præter Notas infra di-
cendas, quæ nunquam ces-
saverit visibiliter: nam si ces-
sasset visibiliter, ita ut conti-
nuatâ Successione non pos-

set perveniri ad tales, quos
Deus per miracula testatus
est verum dicere; sed cessa-
ret ordo, ita ut in quo cessa-
ret, ille non posset ostende-
re, quod hanc revelationem,
aut hanc Scripturam Sacram,
aut hunc sensum, à tali acce-
perit, qui rursus accepit ab
alio tali, qui rursus à tertio,
& tertius à quarto, & sic us-
que ad illum, qui à Deo se
accepisse, testatum fecit Di-
vinis miraculis NB. tanquam
Cælestibus lingvis: si in-
quam cessatur à tali demon-
stratio-

stratione; tunc ad Deum, huius
revelationis, huius Scripturæ,
aut huius sensus auctorem non
pervenitur: & sic, tali Successione
destituta Lutheri-Calvinicorum
Fides omnis, est humana tantum,
non divina.

2. Huius porrò Successionis
infallibilitatem, noluit Deus in
uno solo Homine esse; ideoque
nec unquam uni soli privato
promisit infallibilem; sed aut
toti Ecclesiæ, 1. Tim. 3. 15. aut
ejus Capiti, cum membris. Matt. 16. 18. Luc. 22. 32. 1. Cor. 12. 21.

Actor. 15. 28. Et quia hic se defi-

cere, vident manifestè Lu-
thero Calvinici; ideò nō re-
currunt ad hanc viā ordina-
riā, alioquin certissimā Divi-
narum revelationū: sed re-
currunt ad vias fallibiles, uti
ad stylum, ad vim conversivam, ad vaticinia,
ad miracula: quæ quia sepo-
sitâ Ecclesiâ sunt incerta,
ideò destituitur omni Divi-
na infallibilitate Fides Lu-
thero-Calvinica. Et quam-
vis Deus non fecisset ullam
promissionem tali Commu-
nitati de infallibilitate testi-
ficationis; tamen irrationali-
bile

bile est, toti potius Comu-
nitati non competere id,
quod Luthero-Calvinici tri-
buunt privato alicujus Spi-
ritui: uti Lutherus, Lib. de
Miss. priv. Libr. contra Reg. Angl. &
Calvinus, Inst. Lib. 1. c. 8. n. 13.

3. Videns Cassoviensis
Professor Lutheranus neces-
sitatem dictæ Successionis;
typo vulgavit, Lutherum à
Pontificiis vocatum seu mis-
sum esse ad doctrinam Lu-
theranam seminandam: sed
ostensum est ei, non posse quen-
quam legitimè mitri ad doctrinam, mitten-
tibus contrariam. Ioan. 4. 34. Ioan. 5. 30.
Ioan.

Joan. 6. 38. Et sanè lepidum est,
ab iis dici missum Luthe-
rum, à quibus per Excom-
municationem fuit Satanæ
traditus. 1. Cor. 5. 5. Pro
hujusmodi porrò Successio-
ne, vide etiam testimonium
Isaiaë: 59. 21.

THESIS VIII.

1. **D**Ecipiuntur Luthe-
ro-
Calvinici, quando pro
Quæstione facti, semper urgent
Quæstionem juris, de qua suppo-
nimus tanquam certissima
ex S. Paulo, Gal. 1. 8. quod sit male-
dictus, qui aliud, aut aliter accipiat pro
Verbo

Verbo Dei, quàm id, quod, & prout SS.
Apostoli, suis Successoribus, & Viris Apo-
stolicis tradiderunt tanquam Dei Verbum.
Et hæc est Quæstio juris, de
qua minimè est dubitandum
etiam Luthero - Calvinicis,
Scripturam toties præposte-
rè obtrudentibus: est autem
in illorum Scriptura, expres-
sissimè decisa prædicta Quæ-
stio Juris: Gal. 1. 8. Et quia Quæ-
stio facti, statim declararet
omne jus, & veræ Scriptu-
ræ, & interpretationis, esse
penes Romano-Catholicos;
ideo Luthero-Calvinici ti-
ment adeò hanc Quæstio-
nem

nem facti: quam tamen pro
nostra parte decidit Luthe-
RUS Tom. 5. Latin. Witt. in 1. ad Cor. Et
Calvinus Lib. 3. c. 3. n. 10. scribens.
unum Augustinum, tanquam testem fide-
lissimum, sufficere loco omnium, pro testi-
ficando sensu Antiquitatis illius, quæ Apo-
stolos immediatè est secuta, & ab illis acce-
pit tam verbum Dei, quàm ejus sensum.

2. Jam ergo sit Quæstio
facti, an id, & ita accepe-
rint Antiqui ab Apostolis,
quæ nos Catholici, & prout
nos tenemus & interpreta-
mur? an verò ita, prout in-
terpretantur Luthero-Cal-
vinici? Proferantur Anti-
quorum Libri; videantur

eorum testimonia ; aliter Quæstio
facti non deciditur. Sed sciunt
Luthero Calvinici, quod omnes omninò articulos nostræ Fidei Catholicæ, primitus acceptos ab Apostolis, testetur tota Antiquitas in omnibus suis Voluminibus : ideo pro averfione plebis, tranfeunt ab hac Quæftione facti, ad Quæftionem Iuris. uti Lutherus, *supr. cit. in Thesi 7.* Et *Comment. Epist. ad Gal. cap. 1.* Item Calvinus, *Lib. 1. c. 8. n. 13.*

Quàm autem importunè trahantur in favorem Luthero-Calvinicorum, obscuriora quædam SS. Patrum dicta ; videatur in *Thesi 18.*

T H E S I S I X .

QUODSI ergo Quæstio
 facti sit investiganda
 per testimonia, & quidem
 talium Testium, quos admit-
 tunt ipsi Adversarii; dicat
 S. Augustinus, quid accepe-
 rint Viri Apostolici, id est,
 iñmediati Apostolorum Suc-
 cessores, de idoneitate testi-
 ficantis Ecclesiæ? de qua i-
 dem Sanctus, Libr. 1. c. 33.
 contra Cresconium, sic loquitur; Quis-
 quis falli metuit hujus obscuritate Quæstio-
 nis, (nempe quoad Scripturam.) Eccle-
 siam de illa consulat. Idipsum ait
 super Psal. 57.

2. Quæ autem sit illa Ec-
clesia, Lib. de utilit. credend. cap. 17.

sic exponit: Dubitabimus nos illius
Ecclesiæ gremio condere, quæ ab Apostoli-
ca Sede, per successiones Episcoporum,
frustra hæreticis circumlatrantibus, cul-
men authoritatis obtinuit? Et libr. 2. c. 15.
contra Petilianum, ait: Cathedra tibi
quid fecit Ecclesiæ Romanæ, in qua Petrus
sedit, & in qua nunc Anastasius sedet?
cur appellas Cathedram pestilentis, Ca-
thedram Apostolicam? Quam eti-
am Lutherus in Comitibus
Vormatiensibus, A. 1522.
veram fuisse asseruit usque
ad tempora Cocilii Constan-
tensis; & Calvinus, usque
ad tēpora S. Gregorii Papæ:
Inst. l. 4. c. 17. n. 49.

3. Omnium autem clarissimè hæc Quæstio facti; an scilicet ea, quæ nos Catholici tenemus, sint accepta à Viris Apostolicis, tanquam divinitùs revelata; deciditur Testimonio Concilii Chalcedonensis, 630. Episcoporum, ante mille & ducentos circiter annos: quod concilium, Actione 2. Infra medium, ait: Petrus per Leonem locutus est; Apostoli ita docuerunt.

4. Quæcūque ergo tempore Leonis Pontificis Romana credidit Ecclesia; omnia illa accepit ab Apostolis: sed

lis: sed omnia, quæ defa-
cto credimus nos Catholici,
tunc credidit Romana Ec-
clesia; ergo omnia quæ de-
facto credimus, Ecclesia Ro-
mana accepit ab Apostolis.
Et sic, divinitus revelata sunt
omnia, quæ nos credimus:
quæcunque autem Luthero-
Calvinici credunt, non sunt
illis divinitus revelata, tan-
quam omni principio infal-
libili destitutis: ideoque nul-
lam Fidem Divinam habent
ullius sui articuli.

THESIS X.

1. **I**Pse Christus ad quaestionem facti traxit Judæos, apud quos sciebat certum esse jus, quod ille sit à Deo, qui operata talia facit, quæ nemo alius potest facere, nisi à Deo missus. Joan. 3. 2. Ioan. 15. 24. Ioan. 10. 37. Sed ego, INQUIT CHRISTUS, talia opera facio, ergo credite. Ioan. 10. 38. Ioan. 15. 24. Sic & Ecclesia Romano-Catholica; Sed ego, inquit, ita intelligo Scripturam, ita ministro Sacramenta, prout primi SS. Patres acceperunt ab Apostolis: Ergo, etiamsi Angelus, de caelis aliter annuntiaret, anathema sit: Gal. 1. 8.

Sed Lu-

Sed Luthero-Calvinici aliter
annunciant, quàm primi SS.
Patres acceperunt ab Apo-
stolis; Ergo sunt anathema,
quamdiu non resipiscunt.

3. Si negant Subsumptū;
eamus ad testimonia; nam
Quæstio facti, prout dixi-
mus, aliter non probatur: le-
gantur Sanctorum Lytur-
giæ, legantur Homiliæ, &c.
quibus territi Luthero-Cal-
vinici, statim appellant ad
Scripturam Sacram, quam
tamen non habent; & per
Scripturam prius scriptam,
quæstio

quæstio facti non deciditur.

3. Hic est Rhombus, quem adeò cavent Lutheroc Calvinici, & præposterè cum antiquo Deceptore, semper illud occinunt; Scriptum est enim; Scriptũ est enim; Matt. 4. 6. Sed hoc nunquam ita objiciunt, quin statim Catholici respondeant cum Christo, V. 7. Rursũ Scriptum est: & eo quidem sensu, quem dedit ille, qui & Scripturam: & quicumque alio sensu profert Scripturam, ille non profert Scripturam Sacram: nam

nam à Sola Ecclesia accipientes Scripturam Sacram ut talem, non accepimus vacuum corticē, sed etiā sensum.

4. Vel ergo Lutheri-Calvinici, disputantes ex Scriptura, disputant ex sua Scriptura, vel ex nostra: si ex sua; negatur illis Suppositum: si ex nostra; debent illo sensu, quo data est nobis ab Ecclesia: quod si nolint hoc sensu; iterum negatur eis Suppositum, quod habeant Scripturam Sacram. Ita egit Doctissimus Tertullianus cum
Hære-

Hæreticis, ante 1400. annos.
De Præscription. cap. 15. & 19. Valdè di-
spiciendum INQUIENS, cui competat posses-
sio Scripturarum; ne is admittatur ad eas,
cui nullo modo competit.

THESIS XI.

1. **S**ed quia S. Augustinus,
absolutè pro omni tem-
pore, & resolutè ait; Ego verè
non crederem Evangelio, nisi me Catho-
licæ Ecclesiæ commoveret authoritas: Lib.
cont. Epist. Manichæi cap. 5. ex altera
parte, idem Sanctus contra
Cresconium, Lib. 1. c. 33. ait:
Ecclesiam esse infallibilem ideo, quia Scri-
ptura Sacra dicit esse talem: Matt. 16. 18.
1. Tim. 3. 15. jam ex hoc dicunt
Luthero - Calvinici, nos
committere Circulum vitio-
sum:

sum: ignorantes, tunc com-
mitti Circulum vitiosum,
quando probatur idem per
idem, eodem modo sum-
ptum: sicut Luthero-Calvi-
nici faciunt, dùm probant
Scripturam, per internam
Spiritûs Sancti testificatiônē:
& hanc rursûs, probant per
Scripturam; Ioan. 10. 27. & qui-
dem eodē modo sumptam:
id est: non aliunde cognitam; uti nos,
primò per Ecclesiam aliun-
de cognitam probamus Scri-
pturam Sacram; deinde per
hanc, jam cognitã ut Sacram,

tanquam per formale moti-
vum Fidei, probamus Eccle-
siam; ideoque non Nos, sed
Luthero-Calvinici vitiosissi-
mum committunt Circulum.

2. Nam Ecclesia, pro-
batur per Scripturam Sacram
cognitam, tanquam per for-
male motivum Fidei, con-
cedo; & Scriptura per Ec-
clesiam, tanquam per for-
male motivum Fidei, Nego;
tanquam per rationes appli-
cantes mihi formale moti-
vum, concedo: aut sic; Er-
go Ecclesia probatur per
Scri-

Scripturam, tanquam pro-
positio de inesse, concedo; &
Scriptura per Ecclesiam, tan-
quam de inesse, nego; tanquam
propositio modalis, concedo:
hujus motivum formale, est
testificatio Ecclesiæ; illius,
est Verbum Dei.

3. Propositio autem de
in esse est, quando creditur in
se, & quoad suam essentiam,
mysterium aliquod revela-
tum: modalis autem; quando
quæritur de mysterii revela-
tione facta, vel non facta di-
vinitùs; quod spectat ad mo-

dum rei revelatæ: ipsa itaque
revelatio non creditur
propter Ecclesiã, nisi tantum
quoad declarationem, seu acceptationem;
quæ acceptatio apud eum,
qui nondum admiserat Scri-
pturas, fit moraliter infalli-
bilis per evidentia Signa ve-
ræ Ecclesiæ: qui autem ad-
miserat; fit infallibilis infal-
libilitate Fidei; (cooperante
Divinâ gratiâ, quam Dæmo-
nes non habent, qui eviden-
tiâ rei coguntur credere.)
quia cùm divina revelatio,
firmet Ecclesiæ infallibilita-
tem in

tem in testificando; quicquid
credo propter Ecclesiam sic firmatam, divi-
nâ Fide credo: at Luthero-Calvi-
nici, Ecclesiæ testificationem
respuentes, nec morali infal-
libilitate, nec divinâ fide cre-
dunt Evangelio: ideoq; nul-
lam Fidem divinam habent.

THESIS XII.

1. **I**Mò Deum arguunt Lu-
thero-Calvinici, quasi ad
intentum humanæ salutis fi-
nem, non ordinâset apta
media, inter quæ est princi-
pale, infallibilis cognitio re-
rum, quæ requiruntur ad sa-

lutem, necessitate medii; non tantum necessitate præcepti. Cùm ergo nulla sit assignabilis alia certa & infallibilis via cognoscendarum revelationum, præter Ecclesiam; Luthero-Calvinici hanc viam negantes, sunt ii, de quibus ait Scriptura: dixit insipiens in corde suo, non est Deus. Psal. 13. 1.

2. Nam qui temerè credit, etiam in humanis; non bene credit: quanto magis in divinis; quantūcunq̄ se jactet, quod in corde, seu conscientia benè credat. Sed Luthe-
ro-Cal-

ro-Calvinici dum moraliter
infallibiliter nesciunt, hoc
vel illud esse revelatum, te-
merè credunt; ergo non be-
nè credunt, nec habent ul-
lam Fidem Divinam; cujus
elementa sic se habent: quic-
quid Deus revelavit, est cre-
dendum; & hoc est evidens;
cùm summæ veritati præ o-
mnibus sit assentiendum: Sed
v.g. septem esse Sacramenta,
Deus revelavit; quod ipsum
est etiam moraliter evidens:
ergo septem esse Sacramen-
ta, est credendum. Minor
probatur: quidquid vera

Christi Ecclesia declarat, esse
divinitus revelatum; illud
est divinitus revelatum: Sed
septem esse Sacramenta, de-
clarat vera Christi Ecclesia,
esse divinitus revelatum; er-
go septem esse Sacramenta,
est divinitus revelatum.

3. Major probatur ex
providentia Dei, quæ præfi-
gens finem, ordinat media:
nullum autem rationabilius
medium est, cognoscendi
hoc vel illud esse revelatum,
quàm per Ecclesiam: illa
porrò cognitio est evidens,
cum

cùm sit MODALIS, quam sequitur cognitio de INESSE: quæ quia soli Divinæ veritati revelanti innititur, est obscura: MODALIS autem innititur rationib⁹, miraculis, aliisque Signis. Vide Calvinum, Lib. 1. cap. 7. n. 3.

THESIS XIII.

1. **U**T ergo idoneam Revelationum Divinarum testem, 2. Tim. 2. 2. resciamus veram Ecclesiam; ante omnia necessariae sunt NOTÆ quædam extrinsecæ, quibus vera Ecclesia discernatur à

falsis. Luthero-Calvinici dicunt, quod hæc **NOTA**, sit sinceritas Verbi Dei, & Sacramentorum: sed hoc ipsum est in **Quæstione**, ubi sit hæc Sinceritas? an in Lutherana, an in Calviniana, an in Anabaptistica, an in Arriana, an in Romana Ecclesia? Harum enim Ecclesiarum quælibet ait apud se esse, illam verbi Dei, & Sacramentorum sinceritatem: & hæc spectat potius ad Ecclesiæ essentiam; quæ est, veritas Fidei & Sacramentorum, in Coetu unius Pastoris: **NOS autem**

tem quærimus de extrinsecis
quibusdam proprietatibus,
ex quibus tanquam notiori-
bus, etiam rudiores facilè af-
sequantur, in qua Ecclesia,
quæreda sit dicta synceritas;
quæ quidem fide creditur;
ejus autem proprietates, &
Signa externa evidenter mo-
raliter cognoscuntur etiam
à malis Spiritibus, tanquam
externæ proprietates verita-
tis credendæ: quæ sicut cre-
ditur infallibiliter ex princi-
pio infallibili; ita malè impu-
gnatur ex quocunq̄ue prin-

cipio fallibili, qualia sibi fingunt Luthero-Calvinici, tū ex historiis, tum aliunde.

2. Ut porrò Ecclesiæ veritas, certò cognoscatur per NOTAS; istæ debent simul uni soli convenire, idque subjectivè; circa quod multùm hallucinatur Professor Lutheranus Casfoviensis. Sola autem Ecclesia Romana habet NOTAS illas Symboli Constantino-politani, soli sibi subjectivè cōvenientes: quod unicùm, si Luthero-Calvinici perciperent; rationabiliter omnis

mnis Controversia Fidei
mox cessaret: impossibile e-
nim est, ut veritas, manens
veritas, testificetur pro falsi-
tate: sed si NOTÆ aliquæ,
communes discrepantibus
Sectis, easdem testificaren-
tur esse veras; tunc veritas
testificaretur pro falsita-
te: quia contradictoriarum
altera necessariò est falsa;
quales contradictoriæ sunt
in Luthero-Calvinicis quo-
ad Fidei essentialia. Ergo
NOTÆ illæ, quas sibi æquè
usurpant, & Lutherani, &
Calvi-

Calviniani, aliæque Hæreses; non possunt indicare veram Ecclesiam: ideoque cum nullam Luthero-Calvini peculiarem, & sibi propriam rationem afferant, quâ probent singuli, suæ potius interpretationi credendum; ideo nullis est credendum, præter Romanam Fidem.

THESIS XIV.

1. **P**RIMA NOTA veræ Ecclesiæ, est Religionis UNITAS, quæ argumento negatiyo,

gativo, infallibiliter, & evidentissimè ostendit Ecclesiæ veritatem: quia ubi non est hæc UNITAS, ibi impossibile est, esse divinã veritatem: in quo enim puncto discor- dant inter se, sive Lutherani, sive Calviniani; in illo sunt contradictoria, quorum al- terum necessariò est falsum: sed ex eodem principio, cre- ditur apud eos utrumque contradictoriorum: ergo est impossibile, ut apud eos principium credendi, sit pri- ma veritas, quæ, ut diximus,
falsum

falsum testificari nequit.

2. Quæcūque igitur Ecclesia, in unico Religionis essentiali puncto fuit aliquādo diversa, discedens ab unitate; certissimum est, quod sit falsa: quia non habuit verum credendi principium; cū ex eodem principio crediderit id, quod fuit falsum; ex quo credit nunc id, quod putat esse verum.

3. Hic iterum oritur Quæstio facti: qui sibi contradixerint in rebus Fidei? in Ecclesia Romana nihil unquam contrarietatis in
ullo

ullo essentiali puncto Fidei,
post legitimam Ecclesiæ de-
clarationem ullus reperit:
sed quædam contrariantia,
vel non sunt essentialia Fidei,
vel ante legitimam Ecclesiæ
declarationem existe-
bāt, vel tātum in particularium per-
sonarum Scriptis: ideoque
Ecclesia nostra semper fuit
UNA.

4. Quæ Unitas nec est
possibilis moraliter apud
Luthero-Calvinicos: nihil
enim est de lege ordinaria,
quod eos adunaret in aliqua
senten-

sententia, nisi plurium u-
niversalis consensus, quem nos
dicimus consensum Ecclesie: sed hu-
ic Luthero-Calvinici negant
infallibilitatem; ideoque nec
curant, ut omnes generali-
ter conveniant; particula-
res autem eorum conventus,
hi ab illis, Helvetii ab Angli-
canis, Saxonici ab Augusta-
nis, Jenenses à Lipsiensibus,
Melanthonii à Brentianis,
summè discrepant, idque in
essentialibus Fidei: & o-
mnes eodem principio nixi,
vel alicujus textûs, vel priva-
ti Spi-

ti Spiritûs: cujus principii
falsitatem, qui non agnoscit
ex tanta dissensione; sanè
nescit, quid sit Deus. Ephes.
4. 5. Rom. 16. 17. 1. Cor. 1. 10. Heb. 13. 9.

THESIS XV.

I. **H**anc porro UNITATEM
Ecclesiæ, maximè in
uno visibili Capite constitu-
tam à Christo qui negant; aut
nesciunt, quodnam sit regi-
men optimum; aut pessi-
mè de Deo judicant; quasi
juxta præsentē vitæ statum,
non optimè Ecclēsiam suam
disposuisset.

2. Præterquam quod in
Scripturis Sacris, talia sint
S. Petri Privilegia, quæ irra-
tionabilissimum est, aliò de-
torquere, quàm ad regimèn
Monarchicum spirituale;
quod semper fuit in S. Petro,
quoad actum primum: Joan. 21. 18. non
erat autem opus, exire ad a-
ctum secundum quoad alios
Apostolos, extraordinario
privilegio missos, & aliunde
sat benè provisos extraordi-
nariè, nempe per Spiritum
Sanctum immediatè.

3. Qui autem successerunt.

runt Apostolis Pastores Ecclesiae, illi subjecti sunt cursui ordinario, accipientes Spiritum Sanctum mediante ministerio Ecclesiastico, per Christum constituto originaliter in Successoribus S. Petri; Matth. 16. 18. qui est, non Fidei Ecclesiae, sed Ministerii Ecclesiae fundamentum; nempe instrumentarium & ministeriale; seu principalis vox, & Stylus eorum, quos Deus elegit, Fundamenti primarii, seu Verbi Dei, & Mysteriorum Divinorum

norum Ministros, propter
Unitatem doctrinæ, deriva-
tos ab uno Capite visibili; in
quo solo Christus originali-
ter, & derivabiliter consti-
tuit Universale jus ligandi ac
solvendi, per clavium exhi-
bitionem: Isaïæ 22. 22. aliis autem
Apostolis datus est usus solum, Ecclesiasti-
cæ potestatis: idque secundario tantum;
Matt. 18. 18. & participativè ac dependen-
ter. Numer 11. 17.

4. De his S. Cyprianus
ante 1400. annos Lib. 1. Epist. 3.
SIC AIT: & multis Dioccesibus, multos E-
piscopos; & uni Ecclesiæ per omnes Gentes
propagatæ, Unum visibilem Episcopum
Christus designavit: ut inter cæteros Epi-
scopos Unitas servaretur: qui unus sum-
mus Episcopus (AIT IDEM SANCTUS, Lib. 4.
Epist.

Epist. 9.) dùm superba quorundam præ-
sumptione contemnitur; Schismata & hæ-
rese: oriuntur. Per quod decla-
ratur, Ecclesiam Luthero-
Calvinicam unitate destitu-
tam esse, contemptâ hâc
subordinatione ad unâ sum-
mam & originariam mini-
sterialem potestâtē: cui qui
repugnant, nec sunt legitimi
Pastores. Ioan. 10. 1. & 3. Potesta-
ti autem tali ordinariæ ac
summæ in S. Petro, nîl præ-
judicât extraordinariæ quæ-
dam dotes S. Pauli. 2. Cor. 11. 5. &
9. 12. 11. Gal. 2. 6. &c. in Capite autem
Ro. Matt. v. 5. saltē modus præ-
eminet

eminendi fastuosus prohibetur.

THESIS XVI.

1. **Q**Uòd autem summa illa spiritualis potestas, Ecclesiæ veræ Unitati seruiens, sit ad Romanum Pontificem derivata, probatur sic: quicumque prudenter instituit supremum unum Pastorem visibilem, propter Gregem visibilem, conservandū perpetuò; ille Pastorem talem instituit perpetuum vel in se, vel in alio. Sed Christus, uti proba-

probatum est, prudenter instituit Supremum unum Pastorem visibilem, propter Gregem conservandum perpetuò: ergo Christus talem Pastorē instituit perpetuum vel in se, vel in alio. Sed non est perpetuus in se, seu in Persona Petri; ergo in alio, seu in Successoribus: quæ est perpetuitas moralis.

2. Sed Successor legitimus nō est assignabilis ullus, præter Roman. Pontificem; nullus unquam alius canonicè electus; nec ullus unquam

D

alius

alius, prout iste semper, pro
tali habitus: ergo iste est Pa-
stor Supremus à Christo con-
stitutus, & quidem hic nu-
mero Clemens IX. curren-
te Anno 1669. Pontifex Ro-
manus. Nam in omni eo,
quod pertinet ad cōmunem
totius Christianitatis Religi-
onem, Columna veritatis
Ecclesia errare non potest:
sed judiciū, quo acceptatur
Summus Pastor à tota Eccle-
sia repræsentativè, pertinet
ad communem totius Chri-
stianitatis Religionem: ergo
in tali

in tali iudicio, Ecclesia errare non potest.

3. Illud hic notandum, quod forma summæ hujus potestatis à Christo instituta, ab eodem Christo illi Personæ tanquam apto subjecto unitur, quæ per Electores ejusdem Fidei, cujus fuit prior Summus Pastor, disponitur tanquam dispositione proximâ ad formam recipiendam; ac demum, ab Ecclesia ejusdem Fidei cum priore summo Pastore, acceptatur: & sic fit successio Pastorum, nunquam interrupta;

& Ecclesia UNA tam origine,
quàm continuatione, &
consensione.

THESIS XVII.

i. **F** Ide ergo certum est,
Romanum Pontificem
specificativè sumptum, suc-
cedere S. Petro in summa po-
testate, esseque hanc Roma-
ni Pontificis potestatem juris
divini: nullus enim præter
hunc, unquã successit Petro
decedenti vitaliter & moraliter; quã-
vis localiter decedenti suc-
cesserit Alexandrinus & An-
tiochenus Episcopus; quod
facit ad

facit ad successionem solius loci, non officii; decessio enim tantum localis, non aufert officium: successio autem localis simul cum morali, constituit hic & nunc Summam Romani Pontificis potestatem: moralis, ex præcepto Christi; localis, ex facto S. Petri; qui usque ad mortem tenuit Romanam Sedem ex præcepto Christi; prout testantur, S. Marcellus, in Epist. ad Antiochenos; S. Ambrosius, in orat. contra Auxentium; S. Athanasius; in Apologia pro fuga sua.

2. Ex his, & Apostolica
simul Traditione, declaratâ
per Concilia Generalia, &
consensum SS. Patrum, sci-
mus euectum hunc particu-
larem Episcopatum ad sum-
mam potestatem; cujus declara-
tiones, factæ Conciliariter, sunt de Fide:
aliàs nullam Fidem Divinam
haberemus; prout Luthe-
ro-Calvinici non habent ju-
xta dicta superiùs: nec super-
esset ullum efficax remediũ
tollendis Hæresibus; qua-
rum quævis in sui patrocini-
um trahit Scripturas; quæ
sine

sine tali Judice, Hæreticis materiam
subministrant, juxta Tertullia-
num, Lib. de Præscript. c. 39. &
juxta Scripturam: Deut. 17. 9.

3. Nunquam autem est
Ecclesia Romana sine visibi-
li capite, vel in re, vel in voto,
Pontifice vitâ functo: ideo-
que Ecclesiæ tam localiter,
quàm formaliter congrega-
tæ, semper Pontifex est Ca-
put ministeriale; seorsim ma-
jus Ecclesiâ, magnitudine
non molis, sed virtutis & au-
thoritatis: non enim Eccle-
sia dat principaliter ei pote-

statem, sed ipsum agēs Prin-
cipale, seu Corporis Eccle-
siæ Suppositum, quod est
Christus; qui quidem prin-
cipaliter influat in omnes
Ecclesiasticorum actiones;
& quoad has, omnes Ecclesiastici, sunt
Christi Vicarii, non autem quoad directio-
nem, & derivationem generalem illius po-
testatis in alios: in quem finem,
Christus loco sui pro corpore
Mystico dedit Caput, S. Pe-
trum, & ejus legitimum Suc-
cessorem; sine cujus, tan-
quam Supremi, Christi Mi-
nistri annuentiâ, nihil fit le-
gitimè in Ecclesia, teste S. Ba-
filio,

filio, Epist. 77. ex illo S. Pauli;
1. Cor. 12. 21.

THESIS XVIII.

1. Nîl obest autem, quod aliqua facta sint per sententiã directivam erga Pontificem; non autem coactivam: vel facta ab Imperatoribus, non instituendo aliquid circa Pontificum auctoritatem; sed approbando & confirmando, ac refractarios cogendo: aut à Pontificibus facta sunt quædam erga Cæsares & Reges, non ex obligatione; sed vel pro

redimenda vexatione, vel
tanquam à privatis personis;
vel etiam erga Pontifices ali-
qua facta sunt, tanquam er-
ga privatos; vel etiam plu-
rima sunt, quæ tantùm irre-
pserunt in Libros, nec sunt
authenticata iudicio Eccle-
siæ; vel etiam malè ab Ad-
versariis intellecta; vel ab i-
gnaris putantur quædam
quasi contradictoria; vel e-
tiam sunt quædã dicta & acta
erga Pontifices, ratione Or-
dinis, non jurisdictionis; vel
errore facti, non juris; prout
etiam,

etiam, Gal. 2. 11. vel dicta
sunt quaedam disputativè tan-
tùm, non definitivè. Tali
modo S. Augustinus, Epist. 43.
ad Vincentium, judicavit excusan-
dum S. Cyprianum, potiùs
quàm condemnandum, ob
jurgia contra Stephanum
Papam: id quod multò ma-
gis quadrat Pontificibus Ro-
manis defendendis, dum
nullum contra eos infallibile
testimonium affertur.

2. Sic diffatur omnis
Luthero-Calvinicorum ob-
fuscatio adversùs Ecclesiam,
& sum-

& summam potestatem Ec-
clesiasticam, quæ facit Ec-
clesiæ veræ unitatem in plu-
ribus Episcopis; qui etiam
sunt veri Episcopi, & vera
Capita particularia, non sub-
lata per generalitatem uni-
versalis Capituli ministerialis,
dirigentis tantum, & non vi-
taliter influentis: à quo dis-
sidentibus Luthero-Calvini-
ci, nequeunt esse UNUM;
sicut & dissidentibus à SS. Pa-
tribus Antiquis; quos o-
mnes, vocat fungos Luthe-
rus, in Commentario Cap. 1. ad Gal.

Calvi-

Calvinus autem, utpote va-
frrior, sic dissentit à SS. Patri-
bus, ut plebs rudior non ad-
vertat; ideo in Epistola ad
Regem Galliaë sic scribit: im-
probis clamoribus nos obruunt, ceu Patrum
contemptores. &c. qualiter tamen
eos admittat, hoc modo de-
clarat: Sic tamen in eorum Scriptis ver-
samur, ut semper meminerimus, omnia no-
stra esse, quæ nobis serviant; non quæ do-
minentur.

3. Ex his apparet, non
aliter æstimari SS. Patres à
Luthero-Calvinicis, quàm
Scriptores Ethnicos; quo-
rum etiã Scripta in quantũ
serviunt Christianis, acce-
ptantur;

ptantur; in quantum verò
contradicunt; contemnuntur.
Nos autem consentimus cum SS. Patribus, in omnibus iis, in quibus & ipsi inter se consentiunt, directi à Spiritu S. vel immediatè, vel Ecclesiâ mediante; cui omnia sua subjecerunt semper, cum S. Augustino: Lib. 1.

cont. Crescon. cap. 33. ITEM Epist. 118.

ITEM Tom. 7. lib. 1. contr. 2. Epist. Pelag.

Cap. 1. ITEM super Psal 57. Et hæc est

SUMMA totius Fidei & Unitatis Catholicæ.

Quod Luthero Calvinici ignorantés, aliqua SS. Patrũ obscuriora dicta pro se trahunt; sed frustra: quia SS.

Patres

Patres, non nisi Ecclesiæ probata, agnoscunt tanquam sua: & in his omnibus, sumus UNUM cum SS. Patribus, cæterisque Doctoribus Catholicis, quos malè torquent pro sua parte Luthero-Calvinici.

THESES XIX.

1. **E**X Secunda NOTA veræ Ecclesiæ, tam verū est, falsam esse Ecclesiam Luthero-Calvi essentialiquàm verum est testimonium Spiritus Sancti, quod in Christi Ecclesia sint & fuerint quàm plurimi

plurimi sanctæ & irrepre-
hensibilis conversationis ho-
mines. 1. Pet. 1. 15. Coloff. 1. 22. Tit.

2. 14. Jam quotquot Orbis
Christianus novit tales San-
ctos; & ipse Deus, quotquot
per miracula testatus est esse
tales; nullus ex eis ad finē usq;
vitæ fuit alius, quàm Roma-
no-Catholic⁹: ergo vel nulla datur
Ecclesia Christi; vel sola Romano-Catho-
lica, est Ecclesia Christi.

2. Hi ^{autē} mirè torquent
Luthero-ithero; cumque
nequeant Sanctos conde-
mnare, Fidem mutilant; af-
ferentes; quod Sancti, non ratione
Papismi

Papismi, sed ratione Articulorum Fidel
Luthero-Calvinicis communium, fiat sal-
vati.

Sed per hoc, Fidem
Christianam deterioris con-
ditionis faciunt, quàm vel
muscam, vel quamcunque
vilissimam creaturam, quæ
ex omnibus suis partibus es-
sentialibus coalescit: quod
negant Luthero-Calvinici
de vera & salvifica Fide San-
ctorum, quos ajunt salvatos
ex Fide, non omnium arti-
culorum essentialium; sed
tantùm ex aliquorum.

3. Vera sanè Fides con-
stat ex omnibus suis partibus

essentialibus: ergo si Sancti
ex vera Fide sunt salvati; ex
omnibus suæ Fidei partibus
essentialibus sunt salvati: sed
pars essentialis fuit v. g. de
Sacramento Altaris; ergo et-
iã ex hujus Fide sunt salvati:
sed hoc Sacramentum, & omnia alia, credide-
runt Sancti more nostro Romano; ergo ex
Fide Romana, quã dicitis Papisticam, sunt
salvati: nec fuit possibile, ut
Sanctorum Fides fuisset vera
quoad certa quædam, & non
quoad omnia substantialia
puncta: quia sic, omnia cre-
didissent ex motivo eodem;
tale autem motivum, ex quo credidis-
sent & vera & falsa, non potest esse Di-
vino

vine veritatis, quæ falsum justificari
nequit, ut supra diximus:
ergo fuisset aliquod moti-
vum fallibile, quale est Lu-
thero-Calvinicorū, quoad
omnia omninò puncta Lu-
thero-Calvinicæ Religionis;
quæ non est Divina Fides, sed
mera opinio humana. Ergo
Sancti ex vera & totali Fide
salvati, solam Romano-Ca-
tholicam Fidem testantur ef-
se veram: & qui hanc negat
esse veram, est Antichristus,
qui solvit ac destruit Chri-
stum, tollens omnem Chri-
stianam

stianam Fidem. 1. Joan. 4. 3, Matth.
7. 15. & 16.

THESIS XX.

1. **D**Efectu secundæ NOTÆ,
Luthero-Calvinici ne-
queunt dici Evangelici: nam
S. Paulus ait Corinthiis: in
Christo Jesu per Euangelium ego vos genui:
ex quo sic concludit: ergo imi-
tatores mei estote, sicut & ego Christi.
1. Cor. 4-15. Ideo sint imitato-
res Sanctorum, quia sunt ge-
niti per Euangelium, seu,
quia sunt Evangelici: ergo
si non sint imitatores Sancto-
rum & Christi; neque sunt
salvificè geniti per Euange-
lium.

lium, neque sunt Evangelici.
Sed Luthero-Calvinici non
sunt imitatores Sanctorum
& Christi; quia non amant
Dominum Jesum Christum;
cum non servant ejus man-
data: Joan. 14. 15. & 21. ideoque
tales, non quod essent Euan-
gelici, ut potius dicantur a-
nathema. 1. Cor. 16. 22.

2. Nec dicant, quod a-
liud sit servare, aliud imple-
re legem: quia, qui diligit, legem
implevit. Rom. 13. 8, & 10. sed qui ser-
vat mandata, ille diligit: ergo qui servat,
ille implevit. Nec dicant, quod
non possint implere ita, in
hac mo.

hac mortali vita, prout in altera: quia etiamsi non possumus hic tam perfectè amare Christum, sicut in Cælo; adhuc tamē possumus amare Christum, plusquam Matrem & Patrem, &c. & hoc solum requirit hic à nobis Christus: Matth. 10. 37. Ergo ab Ecclesia Christi, malè separatur vitæ Sanctitas per Luthero-Calvinicos: dicente Luthero, Epist. 238. ad Melanth. nullum esse peccatum, quod aliquem separet à Christo, etiamsi quotidie millies meretricetur; dummodo credat Agnum, qui tollit peccata mundi. His multò adhuc absurdiora dicit, contra vitæ san-

Stimoniam, Lib. Colloquii de peccato, edition. Iſſeb. Fol. 130. & alibi: ostendens per hæc Lutherus, quod Lutherani, non dicantur Evangelici, ab Euangelio Christi: istud enim asserit, sine sanctorum neminem salvandum. Hebr. 12. 14. &c.

3. Sed nec Calvinus pluris æstimat Sanctorum pia opera; vocans omnia, quantumvis perfectissima, sordes & inquinamenta: Inst. Lib. 3. c. 12. n. 4. & fraudulenter asserit hic illam limitationem; si dignitate sua censeantur: omnis enim bonorum operum dignitas, est à gratia Dei: 1. Cor. 15. 10. ideoque

ideoque non veritatis studio,
sed alienandi homines à piis
operibus, taliter dehone-
stant pia opera hi duo Hæ-
resiarchæ, NOTAM sancti-
tatis excludentes à Luthero-
Calvinicis; quos manife-
stum est, esse in potestate te-
nebrarum, dum non sunt in
lumine, seu Fide Sanctorum:
Coloss. 1. 12. ideoque nec esse fi-
lios Lucis: Joan. 12. 36. Quæ
lux integra & totalis, non au-
tem partialis, fecit salvari
Sanctos omnes; Luc. 11. 36. qui
in sola Romano-Catholica
Fide

bionitæ, Marcionistæ, Ma-
nichæi, Photiniani, Socini-
ani, Arriani, Nestoriani,
Waldistæ, Wiclefistæ, Huf-
sitæ, Zvingliani; singuli à
singulis suæ Sectæ Authori-
bus sic dicti. Quam benè!
præter omnes alias, & hæc
falsitatis **NOTA** Luthero-
Calvinicis convenit; vocari
scilicet ab homine particula-
ri: quod valdè damnat, tanquam Hære-
ticis proprium S. Chrysostomus: Homil-
33. in Acta Apostolorum.

3. Non improbat autem
idem Sanctus ibid. si Christia-
ni denominentur ab iis, qui Ecclesiam

gubernant nomine Christi, quales
sunt Romani Papæ, à quibus
Papistas nos vocant Luthe-
ro-Calvinici; confitentes per hoc,
extitisse Fidem Papisticam quingentis pri-
mis Annis, quibus ait Calvinus, Libr. 1.
c. 11. n. 13. Romanam Fidem floruisse;
ergo floruit & Papistica;
quia tunc etiam fuerunt Pa-
pæ Romani, sic vocati in
Concilio Nicæno, & Chal-
cedonensi: Ergo & Papistæ
fuerunt, 500. primis annis,
& floruerunt: Lutheristæ
autem, & Calvinistæ, non
nisi post suos Hæresiarchas
exorti; prout alii Hæretici
à suis

à suis inventoribus sunt no-
minati: de quibus S. Hiero-
nymus; SI QUOS inquit,
audieris ab aliquo alio nuncupari, ut Mar-
cionistas, Valentinianos, Montanistas;
(adde Lutheranos, & Cal-
vinistas.) scito, non Ecclesiam Chri-
sti, sed Antichristi esse Synagogam. Libr.
cont. Luciferianos, sub finem.

THESIS XXII.

1. **E**Rrant porrò Luthero-
Calvinici, putantes per
Nomen ROMANO-CATHOLICUM, restringi no-
men CATHOLICI: cùm
antiquitùs quoad designati-
onem Fidei, fuerint identica

& convertibilia, ROMANUS & CATHOLICUS:
Teste Sancto Ambrosio,
Sermone de obitu Fratris sui Satyri: ET
Sancto Augustino, Epist. 162.
Ergo solus Fide Romanus,
est Catholicus: ergo solinos
sumus Catholici; quia no-
stra Fides Romana est ea-
dem, quæ fuit ævo S. Augu-
stini; qui & Missam Latinè
celebravit; Lib. 2. de Doctr. Chri-
stiana. c. 13. idque pro defun-
cta Matre; Calvin. Lib. 3. c. 5. n. 10.
& Successione Romanorum
Pontificum, in Fide Catho-
lica

lica triumphavit; Libr cont. E-
pist. fund. cap. 4. & Libros Ma-
chabæorum Canonicos a-
gnovit; Lib. 18. civ. cap. 36. &
Scripturam esse Sacram,
more nostro probavit; Calv.
libr. 1. c. 7. n. 3. & omne judici-
um, Romanæ Ecclesiæ sub-
mittendum judicavit; Tom.
7. Libr. 1. cont. 2. Epist. Pelag. c. 1. &c.
quæ est SUMMA Fidei Ca-
tholicæ, seu Romanæ. Vide
Thes. 18.

2. Nec mirum, quod e-
tiam Luthero-Calvinici cu-
pant dici Catholici; cùm id-
ipsum, & antiquiores Hære-

tici cupierint: August. cont. Epist.
Manic. cap. 4. Per hoc enim nomen, sēper
discernebatur verus Christianus à falso: ita
S. Pacianus, Epist. 1. ad Sympronian.
Ergo nisi Luthero-Calvinici
velint esse falsi Christiani,
debent fieri Catholici, qua-
les nos sumus; non tantum
quoad nomen, semper tales,
sed & quoad rem; juxta S. Au-
gust. Epist. 170. & Vicen-
tium Lyrinensem, lib. advers.
profan. Vocum novit. cap. 3. ubi ait,
dicendos Catholicos, qui
sunt universales ratione lo-
corum, gentium, tempo-
rumque omnium: quales
non

non esse Luthero-Calvini-
cos, testatur Lutherus, Lib.
Sermon. convival. fol. 10. 158. 273.

3. Quod autem nostra
Ecclesia sit revera, juxta tres
illas rationes, Universalis; te-
statur Calvinus, lib. 4. c. 18. n. 7.
n. 12. n. 18. lib. 3. c. 5. n. 10. & ipse S. Paulus,
Rom. 1. 8. quem locum non
convenire Fidei nostræ, ita
probant Luthero-Calvi-
nici, prout probabant Gno-
stici hæretici adversus Ca-
tholicos, Anno Christi 177.
tempore Soteris Papæ, juxta
S. Irenæum, Libr. 3. cap. 2. 3.
4. transcendendo scilicet ad

Scripturam, absq; legitima
Successione. Dicimus ita-
que cum Sancto Augustino:
Lib. de vera Religione cap. 7. Tenenda est
illa Religio, quæ Catholica est, & nomina-
tur non solum à Suis, sed etiam ab omnibus
inimicis: & hæc est sola Roma-
na, extra quam non est Salus;
teste Calvino: quia qui est extra
Ecclesiam Christi, ille negat Deum & Chri-
stum: lib. 4. c. 1. n. 10. Sed sola nostra
Romano-Catholica, est Ec-
clesia Christi; cùm nulli al-
teri, veræ ejus NOTÆ conve-
niant: ergo in hac sola, o-
mnibus salvari cupientibus,
est consistendum.

THESIS XXIII.

1. **E**Tiam quartam Ecclesie veræ NOTAM, velent suam Luthero-Calvini-
ci; sed falsò: sicut enim re ipsa
non sunt Evangelici, ita nec
Apostolici. Quod sic probo;
ex S. Augustino: Lib. cont. Litt. Pe-
til. cap. 16. Illi soli sunt Apostolici, qui
communicant Ecclesiis Apostolico labore
fundatis: sed Luthero-Calvi-
nici non communicant: er-
go non sunt Apostolici. Mi-
nor probatur ex eodẽ S. Au-
gustino: Lib. cont. Epist. Fund. cap. 4.
Illi soli communicant cum

Ecclesiis Apostolico Labore
fundatis, qui communicant
cum Ecclesia Romana tali,
qualis fuit tempore S. Augu-
stini: sed Luthero-Calvinici
non communicant cum Ec-
clesia Romana tali; uti su-
pra probavimus, Thesi 22.
ergo nō comūnicāt cum Ec-
clesiis Apostolico labore fun-
datis. Hæc, testis omnium
fidelissimus S. Augustinus,
ad cuius usque tempora, Re-
ligio Romana mansit incor-
rupta: Calv. lib. 3. c. 3. n. 10. Lib. 4
c. 14. n. 26. Lib. 4, c. 2. n. 3

2. Priusquam taliter
stringantur Luthero-Calvi-
nici, adhærebunt mordicùs
S. Augustino; dicentque, pri-
mis quingentis annis Romanam Fidem flo-
ruisse; sed hoc modo constri-
cti, vel necesse est ut disce-
dant à S. Augustino; vel fate-
antur, se non esse Apostoli-
cos. Sed malunt discedere
à S. Augustino, seque dicere
Apostolicos propter Succes-
sionem doctrinæ: contra
quod sic: Successio doctri-
næ, est *Quæstio juris*, de quo ju-
re, nullum omninò est du-
bium

bium; quòd reverâ sit Apo-
stolicus, qui succedit Apo-
stolis in doctrina: quinam
autem reipsâ successerint A-
postolis in doctrina; hæc est
Quæstio facti, quam Luthero-
Calvinici cavent vehemen-
ter; quia in hac Quæstione facti
deficiunt, miserèque decipi-
untur; semper discentes, & nunquam ad
scientiâ veritatis pervenientes: 2. Tim. 3. 7.
cùm nulla suppetat alia ratio
certa, inquirendæ doctrinæ
Apostolicæ: prout ipse Cal-
vinus insinuat, recipiendo
prima quatuor Concilia. Lib.
4. cap. 9. n. 8.

3. Ergo non est cum Sa-
tana indiscretè clamandum
toties, Scriptum est enim: Matt. 4. 6.
sed videndum de Scripturæ
intelligentia, in qua, etiam
juxta Calvinum, lib. 4. c. 17. n. 25.
consistit Verbum Dei; non
autem in sola littera, quam
importunè obtrudunt Lu-
thero-Calvinici, & interim
fugiunt *Quæstionem facti*, per
quam clarè sciretur, quis
meliùs intelligat Scripturas;
resciendo quis successerit A-
postolis: quia qui illis legiti-
mè successit in officio Pasto-
rali;

rali; non successit cum di-
versa doctrina: sic enim non
successisset legitimè: ergo ut
eandem doctrinam invenia-
mus, quæ fuit in Apostolis;
quærendum est, quis illis le-
gitimè successerit? Quomodo e-
nim Scripturæ Sacræ, aut ejus sensui dabit
quis authoritatem, quam non accepit per
Ecclesias, ab ipsis Apostolis constitutas?
Ita S. Augustinus, Lib. 13. cont.
Faust. cap. 4. Tom. 6.

2. Sic etiam Theodosi-
us Imperator, teste Sozome-
no, lib. 7. cap. 12. volens compe-
scere sui temporis Hæreti-
cos, convocatis dixit: Examine-
mus ergo doctrinam vestrâ ad Scripta An-
tiquorum

tiqorum SS. Patrum ; & si cum illis con-
senferit, retineatur ; fin minus, abjiciatur.

Et hæc est via rectiffima do-
ctrinæ Apostolicæ reperien-
dæ ; quæ primis quingentis
annis Romæ floruit. Calvinus,

Lib. 1. cap. 11. n. 13. & Lib. 4. c. 2. n. 3.

Ergo omnes aliæ Doctrinæ,
extra Romano-Catholicam,
defacto non Flores sunt, sed
Urticæ: siquidem non alia
fuit Fides nostra tunc, quàm
quæ nunc est. Vide Thef. 22.

THESIS XXIV.

I. Cùm ergo nos QUÆSTIO-
NE FACTI quæramus &
veram Scripturam Sacram,
& verum

& verum ejus sensum; nos
verè ac sincerè res nostras
fundamus in Sacris Scriptu-
ris; non autem Luthero-
Calvinici: qui enim de ve-
ro & legitimo Civitatis Judi-
ce inquit, ille plus tribuit
judicatu Civilis Judicis,
quàm qui non curat scire de
vero Judice.

2. Dicent hic Luthero-
Calvinici, esse illis litem
cum Ecclesia Romana; er-
go hæc nequit esse Judex.
Sed contra est, quod negare
nequeant, à vera Christi Ec-
clesia

clesia verè litem dirimi: ergo inquirendo de vera Ecclesia, non habent litem cum vera Ecclesia; sed cum illis, quos putant non esse ex vera Ecclesia. Ergo à primo ad ultimum, omnis quæstio sistit, inventâ semel verâ Ecclesiâ: ergo sola illa quæstio facti superest; quòd primæ illi Ecclesiæ ex Apostolis, aliisque primis Christianis conflatae, quænam Ecclesia cum Pastoribus legitimis successerit? & qualemcunque illi Successores doctrinam

nam tenuerunt; sanè illa est
vera, illa est Apostolica, &
nulla alia: & qualem post
primos, secundi legitimi
successores tenuerunt, &
post secundos tertii; sic de
cæteris: illa est doctrina A-
postolica.

3. Si ergo viam hanc non
timent Luthero-Calvinici,
compareant; &, si audent se in-
ferere ætati Apostolicæ, edant origines
Ecclesiarum suarum; (ita loquitur TER-
TULLIANUS: de præscript. c. 32.) & evol-
vant ordinem Episcoporum suorum, ab
initio decurrentem: Nec dicant id,
quod omnes alii Hæretici;
se esse

se esse Apostolicos, quia A-
postolorum doctrinam se-
quuntur: certum enim est,
esse Apostolicos, qui eam
doctrinam sequuntur: sed
incertum est, an Luthero-
Calvinici eam sequantur:
hoc ostendant igitur, quod
est incertum: ut autem sci-
atur, an eam sequantur; cer-
tè scire debent, quæ sit illa
Apostolica doctrina? Lu-
thero-Calvinicorumne? vel
Arrianorum? vel Novatia-
norum? &c. dicetis esse ve-
stram, quia est conformior,
ad Scri-

ad Scripturam: sed unde est
conformior vestra, quàm
Arrianorum? accipiatur qui-
cunq̄ue Textus, quem Lu-
thero-Calvinici interpretan-
tur sic, & Arriani aliter: da-
tis interpretationem Luthe-
ro-Calvinici? dant & Arri-
ani: datis locos paralellos?
dant & illi.

4. Unica illa erit diffe-
rentia, quòd Luthero-Cal-
vinici contra Arrianos da-
bunt Sanctos Patres, legiti-
mos Apostolorum Successo-
res, quos Arriani negabunt:
& hoc

& hoc est, quod nos urge-
mus: quia Sancti Patres, qui
Apostolis legitimè successerunt
in officio Pastoralis, non
successerunt cum diversa do-
ctrina; si enim cum diversa
successissent, non fuissent
legitimi Successores Aposto-
lorum: & post primos eo-
rum Successores, de secun-
dis, tertiis, & quartis idem
dicendum. Hæc est, & nul-
la alia, penissima ostensio, unam
eandemque Fidem esse, quæ ab Apostolis
usque nunc est conservata.

Sic ad
verbum S. Irenæus. Lib. 3. cap.

2. 3. 4.

THE-

THESIS XXV.

i. **E**cclesiam nostram esse Apostolicam, probat vel maximè Ecclesiasticorum Ordinatio; cujus forma, ultra mille sexcētos annos in Ecclesia Romano-Catholica observatur; juxta quam singuli Presbyterorum nostrorum, à certo aliquo Episcopo ejusdem Fidei, & ille Episcopus ab aliis, juxta Canonem 1. Apostolorum, duobus vel tribus Episcopis ejusdem Fidei; & illi alii, ab aliis & aliis ejusdem

Fidei sunt ordinati: usque-
dum ad ipsos Apostolos de-
veniatur, & Successio Eccle-
siasticorum nostrorum fina-
liter in Apostolos resolvatur.

Concilii Nicæn. I. cap. 4. Carthag. IV.

cap. 2. & juxta Chryso-
stomum,

Theophilactum,

Oecumenium, 2. Timot. 4. 14.

2. Reverâ cæcissimus
est, quisquis ex hac forma
non advertit veram in Eccle-
sia nostra Successionem A-
postolicam; præ omnibus
facilè colligendam ex Ordi-
natione Ecclesiasticorum;

F

quia

quia iis carere nunquam potest Ecclesia, teste etiam Calvino; lib. 4. c. 3. n. 4. & quia populi, tanquam oves rationales, debent discernere verum Prophetam à falso, idque non aliâ regulâ, quàm diligenter attendendo, an is qui prædicat, conformia dicat iis, quæ dicebantur à prædecessoribus, qui erant missi ab Ecclesia Apostolica & principali: & hoc solum reliquit S. Paulus Christi omnibus discernendum: Gal. 1. v. 8.

3. **U**t, quicumque ille
fit, etiamsi Angelus de Cœ-
lo, qui vellet reformare Ec-
clesiam illâ viâ, quâ Luth-
rus & Calvinus; docendo
scilicet contra Pastores, ab
ipsis Apostolis, nunquam
interruptâ Successione de-
scendentes; anathema sit,
& habendus tanquam fur,
& latro. Joan. 10. 1. Id quod
Tertullianus sic declarat:

de Præscript cap. 22 Constat proinde
omnem doctrinam, quæ cum illis Ecclesiis
Apostolicis, matricibus & originalibus Fi-
dei conspiret, veritati deputandam; id
sine dubio tenentem, quod Ecclesia ab A-
postolis, Apostoli à Christo, Christus à
Deo suscepit: reliquam vero omnem do-

doctrinam de mendacio præjudicandam, quæ
sapiat contra veritatem Ecclesiarum, &
Apostolorum, & Christi, & Dei: sive,
(ut idem Author concludit)
quæ non communicat cum
Ecclesiis Apostolicis quoad
legitimam Successionem do-
ctrinæ, quæ ostenditur ex
legitima Successione perso-
narum: & sic, Successio doctrinæ
est constitutum intrinsecum legitimæ Suc-
cessionis personalis; hæc autem, est ex-
trinsecum significativum illius intrinseci
constitutivi. Nam primi Pasto-
res post Apostolos, non sunt
ordinati aut missi ad diver-
sum ministerium; ita ne-
que secundi, ita neque ter-

tii, ita neque quarti, usque
ad modernos Ecclesiasticos.
Hæc ergo Successio ubicun-
que deest; ibi deest doctri-
na Apostolica: sed in Lu-
thero-Calvinicis hæc Succes-
sio deest; ergo deest in illis
doctrina Apostolica. In
Catholicis autem, à Roma-
na Sede descendentibus, non
desse hanc Successionem
Apostolicam, S. Augustinus
Epist. 162. sic testatur: In Romana Ec-
clesia semper viguit Apostolicæ Cathedræ
principatus.

4. Si ergo amas quærere
veritatem; quære qui imme-

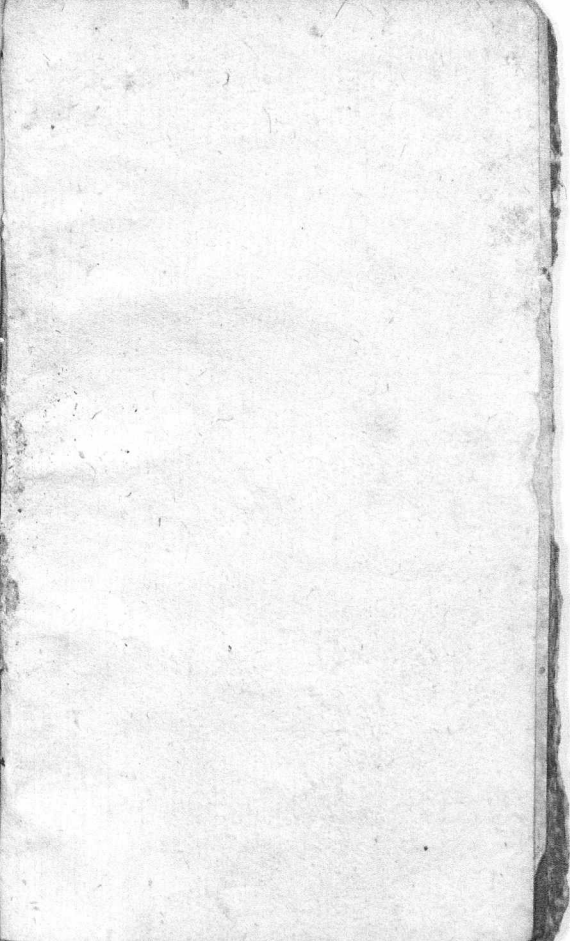
diatè successerint Apostolis;
& iis repertis, quære quid
illi Successores crediderint;
& hoc reperto; vide an tu i-
dem credas; hoc ipsum au-
tem nunquam rectius inve-
nies, quàm per continua-
tam usque huc Ecclesiæ Suc-
cessionem: quia licet repe-
rias in proximis Apostolo-
rum Successoribus, & Sa-
crificium Altaris, & Com-
munionem sub una Specie,
& venerationem Sanctorum
ac reliquiarum, imaginum-
que, & orationes pro De-
fun

functis, & Septenarium nu-
merum Sacramentorum, &
coelibatum Ecclesiastico-
rum, & jejunia nostratia, &
Verbum Dei non Scri-
ptum; quæ omnia testan-
tur Lutherani Centuriato-
res reperiri in Ecclesia Pri-
mitiva: horum tamen o-
mnium testificatio non est i-
donea, absque UNIUS, SAN-
CTÆ, CATHOLICÆ, &
APOSTOLICÆ Ecclesiæ te-
stificatione: quam quia Lu-
thero-Calvinici non habent
pro infallibili; ideo nullam
Fidem

Fidem Divinam habent.

Quantum porrò Salutis cum sua Fide putatitia sperare possint, audiant S. Fulgentium, ante mille annos super hac re, Lib. de Fide ad Petrum Diacon. c. 39. sic loquentem: Firmissimè tene, & nullatenus dubites, quemlibet Hæreticum, sive Schismaticum, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus S. Baptizatum, si Ecclesiæ Catholicæ non fuerit aggregatus, quantascunq̄ue Eleemosynas fecerit, & si pro Christi nomine etiam sanguinem fuderit, nullatenus posse salvari. Idq̄ue ideo, quia extra Ecclesiam, nec Deum, nec Fidem habet. Matt. 18. 17. Calvin. Libr. 4. c. 1. n. 10.

Audistis hæc, Superioris Hungariæ Status Inclytj? Quod si Deo placere vultis; Fidem habere velitis, necesse est: Hebr. 11. 6. & quidem illam, quam SS. Prædecessores vestri Primam post Gentilismum, cooperante Romano Pontifice, susceperunt; & quam, subsequentes Hungari, totis quinque Sæculis, integram tenuerunt; & per quam, Unitate Floruerunt: quod adhuc concedat Nobis Deus Pater, & Filius, & Spiritus S. Amen.

DS 24-25

A. / In
519